

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 95.065 van 2 mei 2001

**in de zaken A. 73.593/XIV-1772
73.594/XIV-1773.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat E. VAN DER HALLEN,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit,
op 14 maart 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 23 december 1996 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit,
op 14 maart 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 23 december 1996 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en
van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 12 februari 1999 waarbij de zaken
nrs. A. 73.593/XIV-1772 en 73.594/XIV-1773 worden gevoegd.

Gelet op de beschikking van 17 februari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. JESPERS die, loco Advocaat E. VAN DER HALLEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

1.1. Overwegende dat in de memories van wederantwoord de verzoekende partijen vorderen dat de bladen waarop op hun verzoek de verklaringen afgelegd ter gelegenheid van de zittingen van respectievelijk 12 en 17 december 1996, door de secretaris werden geakteerd, bij het dossier worden gevoegd; dat alzo "zwart op wit het vooroordeel van voorzitter WEYTS zou blijken";

1.2. Overwegende dat op 23 september 1997 het dossier van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aan het auditoraat van de Raad van State werd toegezonden; dat dit dossier onder meer de verslagen van de zittingen van 12 en 17 december 1996 bevat; dat deze verslagen authentieke akten zijn die bij onvolledigheid of onjuistheid alleen door een betichting van valsheid of een klacht wegens valsheid kunnen worden aangevochten; dat wanneer men die rechtsmiddelen niet heeft aangewend het verslag van de zitting geacht moet

worden overeen te stemmen met de werkelijkheid; dat bovendien de vraag van verzoekers in deze niet ter zake dienend is, nu ze ter vernietiging van de bestreden beslissingen enkel de structurele en niet de persoonlijke partijdigheid van het alleenrechtsprekend lid aanvoeren;

2. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX (/3/5/63), van Turkse nationaliteit, vraagt op 31 juli 1992 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Zijn echtgenote XXX (/1/12/67) dient op 17 augustus 1994 op haar beurt een asielaanvraag in.

2.2. Beide aanvragen worden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 oktober 1996 verworpen.

Wat de man betreft is de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op volgende motieven gesteund :

"Betrokkene van Turkse nationaliteit kwam op 9 april 1989 een eerste maal in België aan. Drie dagen later verklaarde hij zich vluchteling. Deze werd na ongunstig advies door het Commissariaat-generaal op 11 juli 1991 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 29 juli 1992 in het bezit van een vals Turks paspoort op naam van Akdag Vahdetin, is betrokkene een tweede keer in België aangekomen. Op 31 juli 1992 diende hij een tweede asielaanvraag in.

Betrokkene is Koerd en is afkomstig van Karakoçan in Zuid-Oost Turkije. Hij baseert zijn tweede asielaanvraag op de volgende feiten. Hij zou in 1991 naar Turkije zijn teruggekeerd. Op 1 april 1991 zouden er in een treffen tussen het Turkse leger en de P.K.K. (Koerdische Arbeiderspartij) in de bergen te Demirdelan twee P.K.K.-strijders gedood en één P.K.K.-strijder gevangen genomen zijn. Deze laatste zou betrokkene verklikt hebben over betrokkenes hulp aan de P.K.K., met als gevolg dat betrokkene werd opgepakt gedurende één dag. Tijdens zijn detentie zou hij geslagen zijn. Hierop vluchtte hij naar Elazig en daarna naar België. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt blijkt echter niet dat in die periode de aangehaalde confrontatie heeft plaatsgevonden. Betrokkene legt bovendien hierover flagrante tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft hij het over zijn betrokkenheid bij de P.K.K.. Hij zou in Turkije reünies van de P.K.K. hebben bijgewoond. De politie zou tijdens een dergelijke reunie toen betrokkene afwezig was, zijn binnengevallen. Twee P.K.K.-ers zouden zijn gedo-

od, een derde zou zijn aangehouden en betrokkene hebben verklikt. Betrokkene doet aldus voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen dat hij in zeer nauw contact stond met leden van de P.K.K.. Ten gronde echter heeft hij het over een confrontatie tussen het leger en de P.K.K. in een naburig dorp. Hij zou door de aangehouden P.K.K.-er zijn verklikt, maar zou anderszijds - volgens het relaas - deze persoon niet kennen, noch de vermoorde P.K.K.-ers. Dit zijn duidelijk twee verschillende versies.

Ook over de duur van zijn detentie legt hij tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het verhoor ten gronde verklaart hij één dag aangehouden te zijn geweest, in dringend beroep verklaart hij twee dagen te zijn aangehouden. Betrokkenes vrouw verklaart in het verhoor in dringend beroep dat betrokkene drie dagen vast zat.

Ook zijn verklaringen over zijn vrijlating komen onderling niet overeen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in het Dringend beroep heeft hij het over een vrijlating bij gebrek aan bewijzen. Ten gronde beweert hij dat de burgemeester - op vraag van betrokkenes broer die voor deze burgemeester van de partij ANAP stemde voor zijn vrijlating zou hebben gezorgd.

Verder zijn er ook enkele ongerijmdheden. Zo legt hij een brief voor van het dorpshoofd (Muhtar) van een dorp bij Karakoçan waarin deze schrijft dat betrokkene sinds 1988 niet meer in Karakoçan verblijft. Betrokkene verklaart echter zelf nog sinds zijn terugkeer in 1991 uit België in Karakoçan te zijn verbleven. Ook zijn beweerde aanhouding in Karakoçan situeert zich volgens zijn relaas in april 1991. De brief kan aldus geen nieuw licht werpen op betrokkenes verklaringen.

Uit betrokkenes tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen kan niet worden afgeleid dat hij door de overheid werd geïdendeerd met het oog op vervolging. Hij verklaart verklikt te zijn door iemand die hij niet kende en waarmee hij zijn relatie niet aannemelijk maakt. Het is bovendien ongeloofwaardig dat indien hij door de Turkse overheid werkelijk werd verdacht hij na één dag aanhouding zou zijn vrijgelaten.

Aanvullend dient opgemerkt dat het relaas van zijn echtgenote tegenstrijdigheden bevat. Zo verklaart zij driemaal gearresteerd te zijn geweest omwille van haar inmiddels gevluchte man. Tijdens het verhoor ten gronde verklaart zij een eerste maal te zijn aangehouden enkele dagen na de vlucht van haar man (in juli 1992). In het verhoor in dringend beroep luidt het dat zij een eerste maal pas in de zomer van 1993 werd gearresteerd en een tweede maal in de winter van 1994. In het verhoor ten gronde dan weer verklaart zij dat de tweede arrestatie slechts enkele maanden na de eerste was. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen ook betrokkenes relaas over de arrestatie van zowel betrokkene als zijn echtgenote in april 1992. Het Commissariaat-generaal wenst hierbij nog op te merken dat voor personen die niet persoonlijk worden geïdendeerd door de Turkse autoriteiten, maar die uit onveiligheid het conflictgebied in Zuid-Oost Turkije wensen te verlaten het interne vluchtalternatief naar een stad in West of Centraal Turkije kan worden weerhouden. Deze personen zouden daar hun leven verder kunnen zetten zonder vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Betrokkene heeft bovendien zelf veel familieleden in West Turkije (Istanbul) wonen.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een vluchteling is in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

Wat de vrouw betreft steunt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op volgende motieven :

"Betrokkene van Turkse nationaliteit is op 12 augustus 1994 zonder in het bezit te zijn van identiteitspapieren in België aangekomen. Op 17 augustus verklaarde zij zich vluchteling. Betrokkene is Koerdisch en is afkomstig van Karakoçan in Zuid-Oost Turkije.

Zij baseert haar asielaanvraag op de vluchtmotieven van haar echtgenoot XXX. Aanvullend voert zij nog aan dat zij tot driemaal toe werd gearresteerd en vastgehouden en werd ondervraagd over de verblijfplaats van haar man.

Het verhaal van haar echtgenoot is echter ongeloofwaardig. Bovendien legde betrokkene tegenstrijdige verklaringen af over haar arrestaties. Tijdens het verhoor ten gronde verklaart zij een eerste maal te zijn gearresteerd enkele dagen na de vlucht van haar man (in juli 1992). In het verhoor in dringend beroep luidt het echter dat zij een eerste maal pas in de zomer van 1993 werd gearresteerd en een tweede maal in de winter van 1994. In het verhoor ten gronde echter verklaart zij dan weer dat de tweede arrestatie slechts enkele maanden na de eerste was. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen nog verder de geloofwaardigheid van haar relaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een vluchteling is in de zin van art. 1, par. lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

2.3. De verzoekende partijen tekenen tegen de weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 oktober 1996 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Op 13 november 1996 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer de beroepen zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat "na inzage van het verzoekschrift tot beroep de indruk is ontstaan dat dit beroep overkomt als kennelijk ongegrond".

2.5. De beroepen worden opgeroepen op de zitting van 12 december 1996.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsvrouw, gehoord.

Het beroep van de vrouw wordt om medische redenen uitgesteld tot 17 december 1991.

De gemachtigde voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer neemt dienaangaande op 12 december 1996 volgende beslissing :

"Overwegende dat de raadsman van appellante vraagt dat de behandeling van het beroep ten gronde zou uitgesteld worden op grond van een ter zitting neergelegd medisch attest waaruit blijkt dat appellante zelf ter zitting niet kon verschijnen, zodat het passend voorkomt om die reden de behandeling van het beroep in voortzetting te stellen;

Overwegende dat appellante in besluiten bezwaren formuleert tegen de hiervoor vermelde beschikking van 13 november 1996 welke haar werd betekend op 19 november 1996 tesamen met de uitnodiging om voor haar beroep te verschijnen voor de Vaste Beroepscommissie op 12 december 1996;

Overwegende dat de beschikking van 13 november 1996 een beslissing is vooraleer recht te doen zodat dergelijke beslissing alleen het voorwerp van een vraag tot vernietiging kan uitmaken wanneer ze gesteld wordt tesamen met de eindbeslissing die in beroep genomen wordt door de Vaste Beroepscommissie (zie arrest A. 67.130/XI-321 van State nr. 57.644 van 19 januari 1996 in de zaak Lawson Anani Soh Tevi tegen de Belgische Staat);

Overwegende verder dat de beschikking welke werd genomen om het beroep ingesteld door appellante in behandeling te nemen voor een alleen-rechtsprekend lid tenslotte niets anders is dan het in praktijk omzetten van wat de wetgever daartoe heeft voorzien en in die beschikking trouwens werd naar verwezen; dat het een wettekst betreft die tot stand kwam in overeenstemming met een hiertoe door de Raad van State gegeven advies;

Overwegende dat er geen schending is van het gelijkheidsbeginsel van artikel 11 van de Grondwet omdat alle ingediende beroepen vooraleer ze voor behandeling op een kamer worden vastgesteld aan eenzelfde doorlichting en onderzoek worden onderworpen; dat het behandelen van een beroep bij de Vaste Beroepscommissie steeds (zie artikel 57/12 van hogervermelde wet van 15 december 1980) zonder enig vooroordeel gebeurt; dat alleen de bemerking zou kunnen gemaakt worden dat een appellant, wiens beroep in behandeling wordt genomen door een uit één vast lid bestaande kamer, dit kan verstaan als een vingerwijzing tot een ernstiger inspanning voor de bewijslast die op hem als verzoeker rust (zie nrs. 195 en 196 op blz 51 nr. 205a op blz. 53 van de 'Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le statut de Réfugié te Genève in september 1979 uitgegeven door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen) en dit dus geenszins als een discriminatie mag voorstellen;

Overwegende dat er dus geen enkele reden voorhanden is tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof en om die reden de behandeling van het beroep zelf uit te stellen tot een uitspraak daarover zou tussen gekomen zijn, OM DEZE REDENEN : verklaart het beroep ingesteld door XXX ontvankelijk en stelt de verdere behandeling van het beroep uit naar de zitting van dinsdag 17 december 1996 te 11.30 uur";

2.6. Op de zitting van 17 december 1996 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadvrouw, gehoord.

2.7. Op 23 december 1996 neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie twee beslissingen :
- een eerste beslissing waarbij het beroep van de man ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt verworpen,

- een tweede beslissing waarbij het beroep van de vrouw ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt verworpen.

De beslissing die ten aanzien van de man wordt genomen is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat appellant in zijn verzoekschrift stelt dat hij zich als Koerd, afkomstig uit Karakoçan, een eerste maal in België vluchteling verklaarde in april 1989 en in juli 1991 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geweigerd; dat hij op 29 juli 1992 terug in België aankwam met een vals paspoort om zich twee dagen later nogmaals vluchteling te verklaren omdat hij gedurende één dag hardhandig voor ondervraging werd opgepakt verdacht van een hulpverlener te zijn aan de PKK welke in de bergen te Demirdelan op 1 april 1992 betrokken was in een treffen met het Turks leger; dat hij vrijkwam dankzij de tussenkomst van de burgemeester en wegens het ontbreken van een hard bewijs, hoewel hij pro-PKK was, zodat hij naar Elazig vluchtte en verder naar België omdat hij over het ganse Turkse grondgebied gezocht werd, en waarbij het essentieel is dat hij gezocht werd nadat hij door een andere PKK-militant was verklikt;

Overwegende dat appellant in besluiten de beslissing van 13 november 1996 wenst te betwisten omdat dit volgens hem een uiting van partijdigheid, van een vooroordeel zou zijn en de rechten van verdediging aantast en dat de toegepaste wetgeving strijdig zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en waarbij het gaat over beschikkingen vooraleer recht te doen zodat die eventueel alleen tesamen met de eindbeslissing over de grond van de zaak kunnen bestreden worden (zie arrest nr. 57.644 van de Raad van State van 19 januari 1996 inzake Lawson Anana Soh Tevi tegen de Belgische Staat vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken A. 67.130/XI-321);

Overwegende dat appellant geen moeilijkheden heeft aangegeven die hij zou ondervonden hebben wanneer hij naar zijn land was teruggekeerd nadat hij zich alhier een eerste maal vluchteling had verklaard en geen verklaring geeft waarom hij zich dan niet ging vestigen in een gebied waar zich geen conflicten voordeden en hij had kunnen leven zoals zijn andere landgenoten, temeer daar uit de gegevens van zijn verhoor op 22 december 1994 bleek dat andere familieleden, eveneens van Koerdische origine, elders in zijn land konden leven;

Overwegende dat appellant ter zitting vertelt dat hij verkozen had om met een valse identiteitskaart te gaan leven in zijn dorp, een verklaring die moeilijk in overeenstemming te brengen is met het feit dat appellant ook in zijn verzoekschrift schreef, en ter zitting bevestigde, dat hij dankzij de tussenkomst van de burgemeester, die ter plaatse toch ook de overheid vertegenwoordigde, slechts gedurende één dag van zijn vrijheid werd beroofd, tussenkomst van de burgemeester die toch alleen maar kan gebeurd zijn omdat hij betrokkene zeer goed kende, temeer daar appellant stelt dat deze vond dat hij in staat moest zijn verder zijn groot gezin te onderhouden en men mag stellen dat iedereen zowat iedereen kent in zo'n dorp;

Overwegende dat appellant verder verklaart dat hij niet altijd meer in zijn dorp bleef en naar elders trok, onder meer naar Ankara en andere steden - ook Istanboel volgens zijn verklaring van 22 december 1994 - zodat hijzelf hierdoor reeds laat blijken dat hij na die ene korte aanhouding niet als een verder gezocht persoon kan beschouwd worden;

Overwegende dat appellant verder verklaarde dat hij zijn broer ook ging helpen in diens winkel te Karakoçan; dat deze zijn winkel daar ondertussen verkocht heeft zoals hij op 5 september 1996 verklaarde en zich in Istanboel is gaan vestigen en tijdens welk verhoor appellant liet noteren dat hij na zijn terugkeer in 1991 niet meer naar Karakoçan was geweest maar toen wel in Ankara, Istanboel en Elazig was gebleven zodat appellant zich niet geloof-

waardig kan maken omtrent een gegronde vrees die hij verder stelt te hebben hij een eventuele terugkeer naar zijn land van oorsprong;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden dan ook geen geloof kan gehecht worden aan de verklaring van 10 oktober 1996 die werd neergelegd en waarin vermeld wordt dat een aanhoudingsbevel bij verstek zou verleend zijn door de rechtbank verwijzend naar een hulp en overnachting die hij zou gegeven hebben aan de illegale organisatie PKK;

Overwegende dat ook na heronderzoek van zijn zaak moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het passende besluit was gekomen omdat de door appellant gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met hetgene over zijn land bekend is bij de Vaste Beroepscommissie, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellant zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en de bescherming van dat land niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, par. A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

De beslissing die ten aanzien van de vrouw wordt genomen, rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellante in haar verzoekschrift tot beroep stelt dat zij haar verzoek tot erkenning en haar beroep tegen de weigering van erkenning steunt op de motieven die werden ingeroepen door haar echtgenoot wiens naam ze daarbij evenwel niet vermeldt maar die volgens de gegevens van haar dossier XXX heet;

Overwegende dat na heronderzoek van het verzoek van haar echtgenoot diens beroep ongegrond is gebleken en dat de eerder tegenover hem uitgesproken weigering van erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling ook in beroep werd bevestigd, zodat ook voor appellante de bestreden beslissing moet bevestigd worden";

3. Over de gegrondheid van het beroep van XXX (zaak nr. G/A. 73.593/XIV-1772).

3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het gelijkheidsbeginsel, gewaarborgd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schendt waar het bepaalt dat de voorzitter of de gemachtigde bijzitter, die geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond is, dit beroep zelf als alleenrechtsprekend lid mag behandelen, dat deze wetsbepaling aldus wat het recht op een eerlijk proces en het verbod van partijdigheid betreft, een ongelijkheid schept tussen kandidaat-vluchtelingen die het recht hebben te verschijnen voor een kamer bestaande uit drie leden en zij die maar recht hebben op een kamer bestaande uit één lid, nadat dit lid eerst zelf geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond is, terwijl voor dit onderscheid geen objectieve en redelijke verantwoording bestaat, dat conform artikel 26 van de wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof dan ook een prejudiciële vraag aan dit Hof moet worden gesteld;

3.2. Overwegende dat verzoeker hier een middel herhaalt, dat hij reeds eerder in zijn besluiten voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen had laten gelden; dat de verwerende partij nalaat in verband met de verplichting tot consultatie van het Arbitragehof een standpunt in te nemen; dat er dan ook grond is om de volgende vraag aan het Arbitragehof te stellen : "Schendt artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, de artikelen 10 en 11 van

de Grondwet, in de mate dat deze wetsbepaling een verschillende behandeling impliceert tussen de kandidaat-vluchtelingen die moeten verschijnen voor een driedelige kamer, waarvan geen enkel lid zich reeds over het beroep heeft uitgesproken, en de kandidaat-vluchtelingen, die moeten verschijnen voor een alleenrechtsprekend lid, dat ervoren reeds geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond lijkt ?";

4. Over de gegrondheid van het beroep van XXX (zaak nr. G/A. 73.594/XIV-1773).

Overwegende dat verzoekster hetzelfde tweede middel aanvoert als haar man; dat ook in de zaak van verzoekster er derhalve grond is om een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Aan het Arbitragehof wordt de volgende prejudiciële vraag gesteld : "Schendt artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat deze wetsbepaling een verschillende behandeling impliceert tussen de kandidaat-vluchtelingen, die moeten verschijnen voor een driedelige kamer, waarvan geen enkel lid zich reeds over het beroep heeft uitgesproken, en de kandidaat-vluchtelingen, die moeten verschijnen voor een alleenrechtsprekend lid, dat ervoren reeds geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond lijkt".

Artikel 2.

De zaak wordt voor het overige in beraad gehouden.

Artikel 3.

De kosten van het beroep worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee
mei tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,
 K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.